

Hồi thứ hai mươi sáu

Ánh sáng huy hoàng

Hồ hấp trở lại bình thường.

Biển Bức công tử từ từ thốt:

- Tại hạ mạo muội mời các vị từ ngàn dặm đến đây tuy không thể làm xứng tâm vừa ý mà trở về, ít nhất cũng không để cho các vị hoàn toàn tuyệt vọng.

Châu tiên sinh cười vuốt, thốt:

- Vô luận làm sao, bọn tại hạ một phen mở rộng tâm mắt.

Rõ thật là một câu khách sáo. Bởi ai trông thấy gì đâu. Biển Bức công tử cười tiếp:

- Trong cuộc đấu giá thứ nhất vừa rồi, tại hạ đã bán được bí kíp Đại Thủ ấn của Huỳnh Giáo Mật Tông, mười ba loại độc dược của Đường Môn tại đất Thục, và tước danh của hung thủ vụ án Lâm Thành đại huyết án xảy ra năm về trước. Tại hạ hy vọng những vị nào đã đấu giá được, được hài lòng trọn vẹn.

Mấy người đồng cười tươi, đáp:

- Hài lòng lắm. Trên giang hồ, ai ai cũng biết công tử không hề gây thất vọng cho ai.

Biển Bức công tử tiếp:

- Vĩnh viễn không làm cho khách thất vọng, đó là nguyên tắc của tại hạ, tại đây không hề bán ra bừa bãi. Bán một lần thôi. Sau này dù có ai mua thứ đã bán rồi với giá gấp trăm ngàn lần, tại hạ cũng không bán.

Y cười, rồi tiếp luôn:

- Sở dĩ, nếu người mua được tên họ hung thủ vụ huyết án Lâm Thành, lại chính là hung thủ, thì cứ yên trí, tại hạ chẳng hề tiết lộ với bất cứ ai khác.

Bỗng có người hỏi:

- Chẳng hay, ai đã mua được bí mật đó?

Biển Bức công tử lạnh lùng:

- Vĩnh viễn bảo trì bí mật là nguyên tắc của tại hạ. Khách hàng mới yên tâm mua bán. Các vị không phải sợ danh tánh bị tiết lộ.

Trong bóng tối có tiếng thở phào. Biển Bức công tử tiếp:

- Vả lại, tuy các vị cùng hồi hộp tại đây, song không thấy được mặt ai, tại hạ xưng hô với các vị, do một cái tên giả đã thỏa thuận trước với nhau, cho nên các vị cứ yên trí giao dịch, tại hạ bảo chứng, không ai biết ai là ai cả. Chỉ cần tiền mua và giá bán phân minh. Còn ra thì tuyệt nhiên chẳng có mãi may phiền phức.

Có người hỏi:

- Trong cuộc đấu giá thứ hai đây, công tử đem bán những gì?

Biển Bức công tử đáp:

- Đặc biệt lắm, không giống lần nào cả.

Có người hỏi:

- Đặc biệt? Món hàng gì thế?

Biển Bức công tử tiếp:

- Người. Lần này tại hạ bán người.

Có kẻ kêu lên:

- Người? Chết hay sống?

Biển Bức công tử đáp:

- Chết hay sống tùy các vị. Bất quá chết thì bán giá khác, sống cũng bán giá khác.

Đoạn y vỗ tay, đồng dục thốt:

- Cuộc đấu giá sắp bắt đầu, các vị hãy chuẩn bị.

Người. Một cuộc bán người. Còn món hàng nào thú vị hơn!

Mà Biển Bức công tử bán ai đây? Thiên tiên? Mỹ nữ đẹp, và trung thành là hai cái khó đi đôi ở một nữ nhân. Người được đem ra bán, hẳn phải đặc biệt. Dĩ nhiên, cuộc bán này không như thị trường nô lệ. Ai ai cũng hiếu kỳ. Ai ai cũng hồi hộp chờ, nóng nảy chờ.

Đinh Phong cao giọng:

- Món thứ nhất là Câu Tử Trường. Ra giá mười vạn lượng

Hội trường im thin thít. Một lúc lâu, có người hỏi:

- Câu Tử Trường là ai? Cả cái tên tại hạ cũng không biết, thì làm sao biết người? Hẳn trị giá mười vạn lượng à?

Đình Phong khoe hàng:

- Mấy tháng trước đây, một vụ trộm cống phẩm của triều đình, chắc các vị có nghe nói?

Một người hỏi:

- Cống phẩm của Hùng Đại tướng quân hộ tống về triều, phải không?

Đình Phong đáp:

- Phải. Câu Tử Trường là thủ phạm vụ án. Trong một đêm hắn gây thương tổn cho hơn bảy mươi người. Vô luận là ai, nắm hắn trong tay, thì chẳng những được phong quan to, mà còn được thưởng lớn.

Cuộc đấu giá bắt đầu:

- Mười vạn năm ngàn lượng.

- Mười một vạn!

- Mười hai vạn!

Người đấu giá đi từ từ, không vọt cao nhanh chóng. Khách giang hồ hầu như tuân theo một quy củ chung, tránh giao tiếp với qua lại. Bạch đạo giữ quy củ cho đành, mà hắc đạo cũng thế. Cho nên cuộc đấu giá mua Câu Tử Trường không hào hứng lắm. Cuối cùng, có người mua được với giá mười hai vạn năm ngàn lượng. Đình Phong thốt:

- Thế là xong cái món Câu Tử Trường với giá mười hai vạn năm ngàn lượng. Giao tiền rồi các vị có thể tùy tiện nhận hàng mang đi lúc nào cũng được.

Người đấu giá hỏi:

- Tại hạ có bắt buộc phải giao hắn cho quan, để hoàn thành vụ án chăng?

Đình Phong đáp:

- Không cần. Các hạ trọn quyền tùy nghi xử dụng món hàng, không hề bị ràng buộc bởi một điều kiện nào cả.

Biển Bức công tử cười nhẹ thốt:

- Câu Tử Trường độc lực đơn thân, gây thành vụ án quan trọng như vậy, kể ra cũng có tài. Dem hắn mà giết đi, thật là đáng tiếc.

Người đấu giá cũng cười:

- Đáng tiếc thật đấy. Chẳng dám dấu công tử, tại hạ có ý định liên thủ với hắn, thực hiện mấy việc. Dù cho có người đưa ra giá cao hơn, tại hạ cũng theo lên cùng.

Những người đấu giá hụt, cảm thấy hối tiếc.

Đình Phong tiếp:

- Người thứ hai, là Anh Vạn Lý, hiệu Thần Ung, một tay bắt trộm cướp nổi danh tại chín thành. Ra giá mười vạn lượng.

Cuộc đấu sôi nổi hơn trước:

- Mười một vạn lượng!

- Mười ba vạn lượng!

- Mười bảy vạn!

Bình sanh, Anh Vạn Lý bắt trộm cướp không đếm số, cho nên cấu kết oán cừu khắp nơi. Để báo cừu. Người đấu giá cuối cùng mua được với hai mươi vạn năm ngàn lượng. Đình Phong rao tiếp:

- Người thứ ba là Trương...

Biển Bức công tử chặn lại:

- Người thứ ba là Hồ Thiết Hoa, giá năm mươi vạn lượng bạc.

Có tiếng tặc lưỡi vang, rải rác khắp gian khách sảnh.

Một người hỏi:

- Hồ Thiết Hoa? Có phải là Hoa Hồ Điệp Hồ Thiết Hoa chăng?

Đình Phong đáp:

- Phải.

Đấu trường im lặng. Đình Phong hỏi:

- Không có vị nào mua?

Không ai đáp.

Hồ Thiết Hoa không có nhiều cừu nhân. Cái giá năm mươi vạn lượng lại cao quá. Hồ Thiết Hoa lại có rất nhiều bằng hữu, không ai muốn dính dấp đến phe đảng của y.

Đình Phong hỏi:

- Châu tiên sanh không mua à?

Châu tiên sanh dặng háng một tiếng:

- Không phải không dám. Bất quá! Tại hạ mua hẳn để dùng vào việc gì...

Biển Bức công tử:

- Có thể các vị cho là cao giá quá. Vậy, chúng ta có cách hạ thấp giá xuống một chút.

Đinh Phong đáp:

- Phải. Bán được dù với cái giá thấp, còn hơn bỏ đó không ai mua.

Biển Bức công tử tiếp:

- Người sống cao giá hơn người chết, vậy chúng ta giết hẳn trước đi, rồi bán sau.

Đinh Phong hỏi:

- Động tử bây giờ?

Biển Bức công tử đáp:

- Lập tức.

Đinh Phong thốt:

- Phải!

Bỗng một người cất tiếng:

- Tại hạ muốn sống. Tại hạ bằng lòng mua với giá một trăm vạn lượng.

Lưu Hương. Thinh âm trầm ồm, có cái sức hút mạnh, thinh âm đó đúng là của Lưu Hương. Chẳng đến đây từ bao giờ? Biển Bức công tử đột nhiên bật cười ròn rả, rồi thốt:

- Tại hạ đoán không sai mà. Vô luận giá bán cao đến đâu, vẫn có người đấu giá như thường.

Y dừng lại, rồi từ từ tiếp:

- Tuy nhiên, nơi đây mọi cuộc giao dịch đều phải sòng phẳng. Trong mình các hạ có đủ trăm vạn lượng chăng?

Lưu Hương đáp:

- Không tiền, song có cái khác thế vào tiền. Cái đó, là cá nhân tại hạ.

Biển Bức công tử gằn giọng:

- Các hạ?

Lưu Hương gật đầu:

- Bởi các hạ muốn, là muốn tại hạ đây, chứ không là Hồ Thiết Hoa

Biển Bức công tử hỏi:

- Các hạ lấy mạng mình đổi mạng Hồ Thiết Hoa?

Lưu Hương buông gọn:

- Phải.

Biển Bức công tử lại hỏi:

- Tại hạ đâu biết các hạ là ai?

Lưu Hương đáp:

- Nói thế chứ các hạ sớm biết tại hạ là ai.

Biển Bức công tử chợt cười vang:

- Được. Mỗi giao dịch này cũng có lợi cho tại hạ.

Lưu Hương tiếp:

- Phàm giao dịch mà thua thiệt, thì còn ai làm làm chi.

Biển Bức công tử lắc đầu:

- Nhưng các hạ thua là cái chắc.

Lưu Hương điềm nhiên:

- A!

Biển Bức công tử thốt:

- Cá nhân của các hạ cao giá hơn nhiều.

Lưu Hương hỏi:

- Các hạ không muốn tánh mạng của tại hạ, vậy muốn gì?

Biển Bức công tử đáp:

- Đôi mắt của các hạ.

Rồi y lạnh lùng tiếp:

- Dao có sẵn tại đây, các hạ bước đến, cầm lấy, khoét đôi tròng mắt, tại hạ lập tức phóng thích Hồ Thiết Hoa.

Lưu Hương đáp:

- Được rồi. Y như vậy.

Biển Bức công tử tiếp luôn:

- Các hạ đừng quên, đao ở trong tay tại hạ. Nếu các hạ toan giở trò quý, thì luôn tánh mạng cũng không còn.

Lưu Hương thốt:

- Tại hạ đang bước tới đây. Các hạ chuẩn bị là vừa.

Tiếng chân vang trong hắc ám. Tợ hồ Lưu Hương cố ý làm cho tiếng chân nặng lên, chằng lại bước từ từ. Không gian trầm trọng do mùi rượu. Song mọi người ngưng hô hấp, nên chẳng ai nghe mùi rượu. Bước chân càng lúc càng nặng, càng chậm. Chẳng lẽ Lưu Hương không còn đủ sức lê tấm thân vượt khoảng cách giữa song phương? Chàng cam tâm hiến thân cho địch sao?

Bồng Biển Bức công tử hét lên:

- Người to gan thật, dám giở trò quý à? Các người đâu?

Một tiếng bùng vang lên.

Ánh lửa chớp một lần, rồi chớp lần nữa, rồi cháy sáng.

Lửa!

- Lửa cháy mạnh. Nơi góc tường đá của tầng thứ ba lửa bốc cháy. Toàn khu đó hiện rõ trong ánh sáng. Chẳng ai rõ lửa phát sanh từ đâu, người người đều sững sốt.

Vô số hắc y nhân như đàn doi từ bốn phương tám hướng bay đến.

Nhưng tên nào gần vùng lửa, là rú lên kinh hãi, lùi nhanh lại. Có tên bị lửa tấp xém y phục, y phục bốc cháy thành đuốc, nạn nhân càng rú thảm khủng khiếp, nháo nhào. Chúng như đàn doi không mắt; nên không thấy lửa, khi lướt tới lửa, mới hay ra. Người thì đông, người người kinh hoàng, không sót một, cái cảnh đó phải hỗn loạn, phải hãi hùng.

Còn Biển Bức công tử? Tại trung ương, có chiếc giao ỷ, bên ngoài giao ỷ, một tấm da hổ phủ lên. Thịnh âm phát xuất từ nơi đó. Hiện tại, chiếc ghế bỏ không. Đinh Phong đứng bên cạnh ghế, sững sờ, mắt hướng về Lưu Hương.

Hiện diện tại cục trường, nhưng bây giờ thì khí phách tiêu tan, họ ử rũ như những cái xác không hồn. Chỉ có một người ngồi tại một góc, thần sắc vẫn an tường.

Người đó là Nguyên Tỳ Vân.

Hồ Thiết Hoa và Cao Á Nam vẫn nằm trước chiếc ghế da hổ, hiện tại họ đã được giải huyệt.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn sững Đinh Phong.

Lưu Hương đảo mắt quanh khách sảnh, ánh mắt dừng lại nơi mặt từng người. Bỗng chàng cười, rồi thốt:

- Các vị quả nhiên là những danh nhân, và cái danh của mỗi người không phải nhỏ.

Cao Á Nam cảm hận:

- Nhưng Biển Bức công tử lại biến mất rồi.

Lưu Hương điểm một nụ cười:

- Có thể là y chưa trốn thoát đi đâu. Bất quá cô nương không nhận ra y vậy thôi.

Cao Á Nam giật mình:

- Nếu y còn tại đây tại sao tôi không thấy?

Lưu Hương đáp:

- Tại vì cô nương không biết y là ai.

Chàng lại nhìn quanh một lượt nữa, rồi từ từ tiếp:

- Ở đây, mỗi người đều có thể là Biển Bức công tử.

Bỗng một người vụt đứng lên, cao giọng thốt:

- Không phải tại hạ. Tại hạ không phải là Biển Bức công tử. Người đó có nước da đen, thân vóc cường tráng, mặt rỗ.

Lưu Hương nhìn gã. Chàng chỉ nhìn thoáng qua thôi lạnh lùng đáp:

- Đương nhiên các hạ không là Biển Bức công tử. Các hạ bất quá chỉ là hung thủ vụ huyết án Lâm Thành mà thôi.

Người mặt rỗ, giận đỏ mặt, hét lên:

- Người là cái quái gì? Sao dám ngậm máu phun người?

Lưu Hương hỏi lại:

- Nếu các hạ không là hung thủ vụ án đó, thì tại sao khi Biển Bức công tử cho biết, bảo chúng bí mật cho người đấu giá, các hạ lại thờ phào?

Rồi chàng tiếp luôn:

- Các hạ đầu ngờ, lúc đó tại hạ đứng rất gần.

Người mặt rỗ lộ vẻ sợ hãi, đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên tung mình lên không.

Nhưng gã vừa vút bồng người lên, liền rú một tiếng thảm thiết rồi rơi trở xuống đất, không trở dậy nổi. Cánh tay áo của Nguyên Tuy Vân bay trở về.

Lưu Hương cười thốt:

- Công tử xuất thủ tuyệt diệu

Nguyên Tuy Vân cũng cười, đáp:

- Hương Soái quá khen.

Bây giờ mọi người mới hiểu đích xác người đó chính là Lưu Hương, dù họ tin chắc như vậy ngay từ lúc đầu. Lưu Hương đưa tay chỉ người mặt đỏ nằm dưới đất, hỏi:

- Có lẽ các vị chưa hiểu y là ai?

Một người mặt trắng xanh, tóc trung niên, vận cẩm bào, đáp:

- Tại hạ hiểu. Gã là Tiên Lão Tam, ngoại hiệu Biển Địa Sái Kim Tiên.

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng vậy. Biển Bức công tử lần này mời gã đến đây là muốn cho gã mua sự bí mật của gã, hơn nữa để có dịp xác định gã là hung thủ. Chỉ vì hung thủ thì chẳng bao giờ để cho người ngoài đấu giá mua được sự bí mật của mình.

Một người thở dài, thốt:

- Chẳng trách gã theo giá, quyết mua cho kỳ được bí mật đó.

Lưu Hương tiếp:

- Mua được sự bí mật rồi, gã đình ninh là từ nay sẽ được ăn no ngủ kỹ. Ngờ đâu chính lão tự chúc phiên lụy nhiều hơn trước.

Một người hỏi:

- Phiên lụy như thế nào?

Lưu Hương giải thích:

- Biển Bức công tử đã biết gã là hung thủ, thì sau này muốn gã làm gì, gã cũng không dám phản kháng. Vô luận là ai, có mặt tại đây, mua được cái gì rồi, là vĩnh viễn bị Biển Bức công tử nắm lấy sanh mạng trong tay, vĩnh viễn bị ức chế. Việc nhỏ mọn như vậy các vị không hiểu nữa sao?

Mọi người đều biến sắc mặt. Một đại hán mặt tía kêu lên:

- Tuy nhiên, bọn tại hạ trao tiền, nhận vật đàng hoàng. Thì vĩnh viễn được an toàn.

Lưu Hương hỏi:

- Nói như vậy, là các hạ cho rằng Biển Bức công tử vì tiền sao?

Đại hán mặt tía hỏi lại:

- Chứ không phải như vậy?

Lưu Hương mỉm cười:

- Một nhân vật như Biển Bức công tử, nếu muốn nhiều tiền, thì đâu có khó khăn gì? Tại sao lại bố trí lăm công cuộc làm cho mình thêm vất vả?

Người có gương mặt trắng xanh, tác trung niên hỏi:

- Nếu không vì tiền thì là vì cái gì?

Lưu Hương thở dài:

- Dã tâm. Vì dã tâm. Y muốn thực hiện dã tâm đó.

Đại hán tía mặt lại hỏi:

- Dã tâm thế nào?

Lưu Hương tiếp:

- Trước hết y vận dụng mọi thủ đoạn thu thập mọi bí mật trên giang hồ, gây sự hoang mang hỗn loạn cho anh hùng hào kiệt. Rồi sau đó, tạo ra cuộc đấu giá bí mật để biến các vị đấu giá được, thành công cụ của y. Làm như thế, chỉ trong vòng mấy năm thôi, Biển Bức công tử sẽ là người có quyền lực nhất trong võ lâm, và lúc đó thì tất cả các vị sẽ trở thành nô lệ của y.

Không ai nói gì nữa. Lâu lắm, đại hán mặt tía căm hận thốt:

- Rất tiếc mặt mũi y như thế nào, tên họ y là gì, chẳng ai biết cả. Nếu biết được, thì vô luận làm sao, tại hạ cũng giáo huấn y một phen mới được.

Lưu Hương hỏi:

- Nếu tại hạ tìm được y, thì các vị có đáp ứng một điều kiện với tại hạ chẳng?

*** Vietkiem.com ***